

[Duetoft]

trale værker. Der står faktisk i det forslag, at det bl.a. er for at lette afskrivningsproblemerne, når man skifter fra kul til naturgas. Det var netop de problemer, vi pegede på, dengang man vedtog det. Der var værker, der havde investeret i opbygningen på en måde – Hjørring var et af eksemplerne – der gjorde, når de blev tvunget til at skifte til naturgas, at de ikke ville kunne få deres investeringer hjem. Jeg skal da allerede nu, selv om det ikke er under dette punkt på dagsordenen, glæde mig over, at den bemærkning er med i det efterfølgende forslag.

Efter Centrum-Demokraternes opfattelse er det vigtigt at fastholde, at vi skal have en flerstrengt energipolitik. Derfor kan det ikke hjælpe noget, at vi bliver ved at fremstille det, som om man kan undvære kul i Danmark. Kullet er stadig en vigtig bestanddel af dansk energi, og det vil det vedblive med at være. Det er i øvrigt en udmærket energikilde, som vi måske godt kunne fornøje os meget med, hvis man begyndte at investere noget i udviklingen af rensning osv.

Men jeg tvivler på, at man slipper uden om at lave et nyt stort kulfyret værk eller at udbygge et af dem, vi kender. Det tror jeg man kommer til inden for en overskuelig årrække at gøre, og det håber jeg så ministeren har mod og kvindenhjerte nok til at gøre på det tidspunkt.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at vi selvfølgelig er enige i, at miljøbelastningsproblemet og de ting deromkring er vigtige, og at det må være en væsentlig side af dansk energipolitik. Men en gang imellem tvivler man lidt på, om eksperterne altid har ret. Jeg hørte i anden anledning en radioudsendelse i går om, hvad der skete af miljøkatastrofer i Mellemøsten, efter at oliebrøndene dernede var blevet sat i brand. I alt fald har det da indtil nu vist sig, at alle de ulykker, man forudsagde før krigen, ikke var sket endnu, men selvfølgelig vil jeg da medgive, at der kan ske ting endnu.

Vi er også nødt til at inddrage et andet problem i det. Det kan godt være, det kræver nogle justeringer på et senere tidspunkt af planen. Hvis energipriserne lægger sig så lavt, som det ser ud til nu, imod i alt fald nogle forudsigelser under og efter Golfkrigen, kan det godt være, vi er nødt til at kigge lidt på justeringerne mellem de alternative energiformer og nye energiformer i forhold til de mere traditionelle. For der må blive økonomiske problemer om rentabili-

teten. Vi er i hvert fald nødt til at tage en vurdering af, om vi dér skal nyvurdere planen.

Jeg synes, det stadig væk er vigtigt at tale EF-harmonisering, og det havde vi jo mange debatter om, da vi havde de tidligere forespørgselsdebatter om de her ting.

Jeg kunne så glæde mig i Markedsudvalget i formiddags over, at et stort flertal, nemlig regeringen og Socialdemokratiet, vedtog, at energipolitikken nu skulle med ind i EF-samarbejdet. Nu skulle vi have fælles energipolitik og alt det her. Jeg vil gerne sige, at når vi i morges ikke ville give mandat til den EF-aftale, der var, var det bestemt ikke på grund af afsnittet om energi. Det var vi glade for. Der var andre ting, der skurrede i vores ører. Men det er glædeligt, at vi åbenbart nu realistisk indser, at energipolitikken også er en del af EF-politikken. Det har det knebet med tidligere, men den er altså på vej ind, og det skal man have tak for.

Så er gennemsigtigheden og energiafgifterne stadig væk et problem, hvor det er spørgsmålet, om den måde, vi prioriterer på, i virkeligheden gør, at vi på ting uden stor virkning bruger for mange midler, fordi det er lidt skjult bl.a. via afgifter osv., hvad det er, vi gør. Der er gassen et godt eksempel på – jeg siger ikke, man ikke skal bruge gassen – den uigennemsigthed, der er på grund af beregningsformen. Det var noget af det, man stadig væk efter vores opfattelse burde tage op.

Og så er selvfølgelig forskning og teknologi utrolig vigtig, men det behøver jeg ikke holde et stort foredrag om, for det er alle formodentlig enige om. Det, jeg godt vil nævne her, er noget, som ikke står direkte i planen, men hvor vi er nødt til at overveje vore muligheder. Jeg ved da også, at et bredt flertal i Folketinget i anden sammenhæng er enige i det, og det er, at vi i øjeblikket har nogle energipolitisk ganske store ansvarsområder uden for vore egne grænser, nemlig i Østlandene. Her må vi jo klart bruge de erfaringer, vi har, og de måder, som vi nu har handlet på, til at hjælpe dem i gang med noget, der ikke er nær så ubehageligt som det, de har haft før.

Min konklusion om planen og dens opfølgning er en opfordring til ministeren om ligesom de gamle romere at skynde sig langsomt. Det er da rigtigt, at man skal følge efter, og man skal have nogle mål. Omvendt må jeg nok sige, at med de usikkerhedsmomenter og de spørgs-